Kerstverhalen 2020

Kerstverhalen 2020

De geboorte van de Heere Jezus (dhr. K.P. Hoogerwerf)……3

Krentenbrood (ds. J. de Kok)……..6

De man in de trein (mevr. L. van Veen-Dijksman)……..15

Dit is een uitgave van de
Bond van Zondagsscholen
van de Gereformeerde Gemeenten

www.bvzgg.nl

De geboorte van de Heere Jezus

Lukas 2: 1-7

Door: dhr. K.P. Hoogerwerf

Wie zorgt er voor dat er welvaart is in het Romeinse rijk? Overal in de grote stad Rome staan tempels; daar wordt geofferd. Aan Mars, de god van de oorlog. Aan Jupiter, de god van de lucht en van de bliksem. Aan Neptunus, de god van de golven en van de zee. Aan Apollo, de beschermgod van de keizer. Maar, kunnen die goden echt helpen?

Als Octavianus 23 jaar oud is, is zijn pleegvader Julius Caesar in het regeringsgebouw door zijn generaals gedood. Toen zijn er ruzies gekomen, burgeroorlogen. Gelukkig heeft hij ervoor kunnen zorgen dat de rust is weergekeerd.

Over heel de wereld trekken nu zijn legioenen, overal zijn zijn soldaten om de volken aan hem te onderwerpen. 60 jaar geleden heeft zijn generaal Pompeius Jeruzalem ingenomen. Zijn macht wordt al groter en groter. Hij heeft beloofd aan zijn mannen dat de straten van Rome straks van marmer zullen zijn! En hij wil doen wat hij heeft beloofd. Ja, de jonge keizer Octavianus bereikt heel veel. Is hij misschien de man waar de Bijbel van zegt: "Zijn koninkrijk zal geen einde zijn?"

Op een dag komen zijn mannen bij hem. Heel nederig komen ze naar hem toe en ze vleien: "Machtige Octavianus! Vindt u het goed dat we u 'de goddelijke' gaan noemen? U bént voor ons een god! Voortaan zullen we u dan 'Augustus' noemen". Zo is het gegaan! En nu staat er in Rome ook een tempel voor keizer Augustus waar aan hém geofferd wordt.

Octavianus wil geld voor zijn soldaten, voor zijn land en voor zijn rijk. Al peinzend stapt hij heen en weer… Hij denkt en hij denkt… Ja! Nu weet hij het! Zo gaat hij het doen! Hij zal geld gaan vragen voor het bezit van al zijn

onderdanen. Iedereen die een stukje land heeft, moet dit laten beschrijven zodat hij er belasting over kan vragen.

“En het geschiedde in diezelve dagen dat er een gebod uitging van de keizer Augustus dat de gehele wereld beschreven zou worden”.

In het verachte Nazareth woont de jonge Maria. Maria heeft verkering met Jozef en er zijn trouwplannen! Maria is ‘ondertrouwd’. Dan komt daar de engel uit de hemel: “Vreest niet Maria. Je hebt genade bij God gevonden. En zie, je zult bevrucht worden en een Zoon baren, en zult Zijn Naam heten JEZUS. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genoemd worden; en God de Heere zal Hem de troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn”.

Wat een verbazing ligt er op het gezicht van Maria als de engel uitgesproken is. “Maar” zegt ze, “Hoe kan dat als ik niet getrouwd ben en geen man heb?” “De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen… Dat Heilige dat uit u geboren zal worden zal Gods Zoon genoemd worden”.

Wat is alles anders gegaan dan ze samen gedacht hadden. Ja, Maria ís zwanger geworden! De Heilige Geest ís over haar gekomen en het zal niet lang meer duren of het Kindje zal geboren worden. En dan komt het bevel van de machtige keizer van het Romeinse Rijk Augustus dat de gehele wereld beschreven zou worden.

En Jozef en Maria gaan ook op van Galilea…

Waarom nu zo? Dit kan toch niet? Waar moet nu de Zoon van God geboren worden? Misschien is er kort geleden bij jullie in de familie wel bij iemand een kindje geboren. Dan moet alles klaar staan en alles moet echt mooi zijn. Voor Jozef en Maria is het zo heel anders.

Van alle kanten komen en gaan er mensen door het land Israël. Rijken op hun kamelen en de armen soms te voet en soms met een eenvoudige ezel. Hoe dichter bij Jeruzalem hoe drukker het op de wegen wordt. In de verte zijn de torens van het paleis van Herodes te zien. Een paleis hoort bij een koning. Maar voor de Koning Die Maria bij zich draagt is geen kamer in het paleis ingericht.

Langzaam verdwijnt de zon achter de bergen en het wordt avond. Iedereen zoekt een plekje om te overnachten. De herbergen vullen zich met de rijke gasten

Overal wordt er door Jozef naar een plekje voor de nacht gezocht. Overal op de deur geklopt, overal gevraagd. Geen plaats! Geen plaats! Geen van de huizen in Bethlehem heeft nog een kamertje over. De duisternis van de nacht valt langzaam. Jozef en Maria hebben nog steeds geen plek gevonden. Maria is zo moe, het gaat niet meer. Zou de Heere hen nu niet zien? Zou de Heere in de hemel nu niet kunnen zorgen?

Daar komt Jozef. Hij heeft eindelijk een plekje gevonden. Een plekje in een beestenstal… Misschien een grot in de bergen of een schuur waar het vee kan schuilen bij slecht weer. Is dit de plaats? “Zijn Koninkrijk zal groot zijn” was de belofte aan Maria. En dan een stal?

En zij baarde haar eerstgeboren Zoon en wond Hem in doeken en legde Hem neer in de kribbe. Een houten voerbak voor de dieren wordt gebruikt als wieg. Wat arm. Maar toch, wat een blijdschap! Een groot verschil met al die rijkdom in de grote stad Rome.

Het keizerrijk van keizer Augustus heeft een einde als Augustus straks sterft. Het Koninkrijk van Koning Jezus is een eeuwig en hemels koninkrijk. De Heere Jezus komt door een nederige geboorte om Zijn volk rijk te kunnen maken en het eeuwige leven te kunnen geven. Wat een wonder!

De Heere doet wat Hij belooft. Hij zal voor eeuwig Zijn verbond gedenken!

God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
Maar eeuwig Zijn verbond gedenken.
Zijn woord wordt altoos trouw volbracht,
Tot in het duizendste geslacht.
't Verbond met Abraham, Zijn vrind,
Bevestigt Hij van kind tot kind.

Psalm 105:5

Krentenbrood

Door: ds. J. de Kok

Het is koud buiten. De kale takken van de bomen verdwijnen in de stille kille mist. Op de takken ligt een dun laagje ijs. Heel de wereld ziet er anders uit vandaag. Het is muisstil. Geen eend kwaakt er. Geen vogel fluit. Het is alleen maar mistig. Mistig en koud. Het vriest. Wel vier graden. Nog even en er kan weer geschaatst worden.

Sjef kijkt uit het raam naar de witte bomen. Hij staat te turen. Straks gaat hij naar zijn vrienden. Ze zullen weer samenkomen achterin het kamp. Achter de woonwagen van malle Jopie. Daar kun je zo fijn zitten. En weet je wat het mooiste is, malle Jopie is zo doof als een kwartel. Al zou je keihard roepen dan hoort-ie je nog niet. Misschien kunnen ze al op het ijs. Dan zal hij aan opa eens een paar schaatsen vragen. Wie weet heeft die nog wat liggen onder zijn wagen.

Hopelijk is Sjaak er niet vandaag. Die doet altijd gemeen. Als Sjaak er is, gaat hij liever weg. Ja, dan zit hij nog liever heel de dag in de wagen. Eigenlijk is hij een beetje bang voor Sjaak. Iedereen is bang voor hem. Met Sjaak moet je uitkijken. “Sjaak is een foute”, zegt zijn moeder altijd. En die kan het weten, want die is al vierenveertig. “Blauwe Sjakie”, noemen ze hem. Omdat hij altijd een blauwe pet op heeft. Net zo’n pet als hij zelf heeft. Maar Sjef noemen ze geen “blauwe Sjef” of zo. Nee, Sjef is gewoon “Sjef van Truus”. Truus is z’n moeder. En z’n moeder noemen ze weer “Truusje babbel” omdat ze zo praten kan. Gek, maar iedereen heeft hier wel een bijnaam. Hoe zou dat toch…
“Sjef,” schreeuwt zijn moeder vanachter uit de wagen, “kom us effe.” Sjef loopt naar haar toe.

“Sjef, je vader heeft gisteren een kwartje onder het tafelkleed gestopt. En van dat kwartje mot jij naar de bakker om brood. Een krentenbrood voor morgen. ’t Is Kerst morgen en dan zulle we wat bijzonders ete.”

Sjef is al naar de tafel gelopen. Hij grist het kwartje van onder het tafelkleed. Dan loopt hij in één keer door. Hij doet z'n jas aan. Hij steekt eerst zijn arm door de scheur bij zijn elleboog. Vlug trekt hij hem terug en steekt zijn arm in het goede gat. Zo, pet op, klompen aan en daar gaat Sjef. Naar de bakker. Om een krentenbrood. Een écht krentenbrood. Omdat het morgen Kerst is.

Wat Kerst is, weet Sjef niet. Wat krentenbrood is wel. Kerst zal wel iets bijzonders zijn, want ze eten nooit krentenbrood. Een keer heeft hij een stukje van malle Jopie gehad. Toen was hij in een goede bui, want Jopie geeft niet zo snel wat weg, weet je.

Sjef steekt zijn handen diep in zijn zakken en duikt weg in zijn kraag. Wat is het guur buiten! Hij zal maar stevig doorstappen.

Even later laat Sjef het woonwagenkamp achter zich liggen…

"Daar komt hij!"

De jongens duiken weg langs de kant van de sloot. De grote knotwilgen buigen zich over hen heen. Het lijkt net of ze hen beschermen.

"We zullen hem krijgen!"

"Ssttt!"

Stil liggen de vier jongens tegen de bevroren slootkant. Hun wangen gloeien. Ze zullen hem. Dat ventje van het kamp. Nu is hij alleen. Eens kijken of hij nog zoveel praatjes heeft. Ze denken allemaal aan Kees. Kees is er niet bij. Kees zit thuis met een blauw oog en een lelijke schram op zijn wang. Dat komt door dat ventje van het kamp. Dat ventje wat daar aan komt lopen.

De voetstappen komen steeds dichterbij. Ze horen de klompen nu duidelijk over het bevroren zand stampen. Nog dieper drukken ze zich tegen de slootkant. Nog even en hij zal hen zien. Dan moeten ze ingrijpen. Hij mag er niet vandoor. Ze moeten hem hebben. Ze hebben het Kees beloofd. Ze moeten wraak nemen.

De voetstappen zijn nu ongeveer recht boven hun hoofden. Nu moet het gebeuren…

Sjef loopt stevig door. Als hij zo doorstapt, is hij over twintig minuten bij de bakker. En dan terug naar huis. Terug met een lekker krentenbrood onder zijn arm. Maar wat is het koud!

Hij kijkt naar de rij knotwilgen waar hij langsloopt. Het lijken wel reuzen met voelsprieten die omhoog wijzen. Kijk, dat lijkt wel een oog daar op die stam…

Ineens gebeurt het. Sjef schrikt zich naar. Plotseling duiken er vier jongens bovenop hem. Hij voelt dat hij tegen de grond slaat. Hij probeert terug te schoppen en te slaan. Het lukt niet. Ze houden zijn armen en benen vast. Dan haalt een van de jongens uit. Na de klap voelt hij zijn wang gloeien en hij proeft bloed in zijn mond. Hij wil schreeuwen, maar het gaat niet. En de jongens blijven maar schoppen en slaan. Ze moeten ophouden. Ophouden nu… Maar waarom gaan ze door? Waarom stoppen ze niet? Wat heeft hij gedaan?

Alles begint te draaien. De reuzen met hun voetsprieten lijken te dansen in de grijze mist. Dan is het of het licht uitgaat. Alles wordt zwart om hem heen…

De jongens houden op met slaan. Ze kijken elkaar aan. Ze schrikken ervan. Op de grond ligt de jongen. Heel stil ligt hij daar. Zijn ogen gesloten. Uit zijn mond loopt een klein straaltje bloed op het bevroren zand. De blauwe pet ligt naast hem.

“Net goed,” zegt Pieter, “had hij maar van Kees af moeten blijven.”

De anderen zwijgen. Ze kijken nog een keertje naar de jongen. Hij kreunt zacht.

“We moeten weg voordat hij bijkomt,” zegt een van de anderen.

“Ons werk zit erop,” zegt weer een ander.

“Het kan niet missen dat dit hem was,” zegt Pieter, “kijk maar daar…” Hij wijst een stukje verderop. Daar ligt de blauwe pet.

Ze draaien zich om en lopen in de richting van het dorp. Een van de jongens bukt zich. “Kijk” zegt hij, “dat tref ik even zeg!” Tussen zijn vingers houdt hij triomfantelijk een kwartje…

Een half uur later sloft malle Jopie over de weg naar het dorp. Zijn stok tikt telkens tegen het bevroren zand. Malle Jopie mompelt wat in zichzelf. Dat doet hij al jaren. Geeft niks hoor. Maar wat ligt daar? Jopie probeert nog wat sneller te lopen. Daar ligt een mens. Dat lijkt Sjef van Truusje babbel wel!

Het duurt niet lang of Jopie is terug in het kamp. Hij bonst op de deur van de woonwagen waar Sjef woont.

“Truus, kom snel” schreeuwt Jopie.

Even later gaat de deur open. Daar staat Truus.

“Truus, je zoon ligt een eindje verderop voor apegapen. Ik ken hem nie meeneme, daar bennik te oud voor.”

“Wat zeg je!” schreeuwt de moeder van Sjef, “op apegape?”

“Pardon Truus, ik versta je nie…”

Maar Truus luistert al niet meer. Ze duwt Jopie aan de kant en rent in de richting van het dorp. Een stuk achter haar aan sjokt malle Jopie. Hij snapt er niks meer van…

Maarten zit aan tafel. Vader heeft net gebeden. Ze moeten op tijd eten vanavond. Het is vanavond Kerstfeest van de zondagsschool. En daar gaan ze altijd heen. Want Maarten en zijn zus zitten ook op de zondagsschool. Ze kennen de versjes die ze zingen moeten goed uit hun hoofd. En Maarten moet vanavond alleen een tekst opzeggen. Hij is er heel zenuwachtig voor. Hij heeft hem al duizend keer opgezegd, denkt hij. “…en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.”

Maarten kijkt naar zijn bord. Hij heeft eigenlijk helemaal geen honger. Zijn gedachten zijn steeds bij dat stille witte gezicht van die jongen. Dat straaltje bloed op het bevroren zand.

“…Vader der eeuwigheid, Vredevorst” hamert het weer in zijn hoofd.

Als ze die jongen nu eens doodgeslagen hebben? Als die jongen nu eens gestorven is? Dat was niet de bedoeling. Nee, alleen maar wraak nemen voor Kees. Meer niet.

Ze hadden lekkere koeken gehaald bij de bakker. Vijf koeken van vijf cent. “Maarten kreeg er twee, voor de eerlijke vinder” zeiden zijn vrienden. Misschien heeft hij daarom geen zin in eten meer.

“…en men noemt Zijn Naam…”

Zou die jongen vrede hebben als hij nu niet meer leeft? Daar schrikt Maarten van. Daar had hij nog niet aan gedacht.

“Maarten, ga eens eten,” zegt zijn vader.

Maarten prikt wat in zijn eten en steekt een hap in zijn mond. Het smaakt hem niet.

“Ik heb geen trek”, zegt hij.

“Je bent zenuwachtig voor vanavond”, zegt zijn moeder. En ze knipoogt naar Maarten. En daar krijgt hij het warm van. Nu moet hij daar vanavond misschien wel heel vroom een versje opzeggen en hij heeft vanmorgen iemand doodgeslagen. Hoe kan dat nu?

“…en men noemt Zijn Naam Vredevorst…” hamert het weer in zijn hoofd. Dat straks opzeggen? Een moordenaar die dat op moet zeggen?

Hij krijgt geen hap meer door zijn keel.

Vader legt zijn vork neer. “Dat smaakte moeder,” zegt hij. Dan kijkt hij naar Maarten. Wat is er toch met die jongen. Hij zit daar maar met zijn vork in zijn eten te prikken, maar eet niets. Zou hij nu zo zenuwachtig zijn voor vanavond?

Het is vol in de zaal achter de kerk. Alle ouders van de kinderen komen luisteren. Nog even en de groep van Maarten is aan de beurt. In die groep zitten ook Pieter en Mark en Koos. Het bonkt in Maartens hoofd. Vier moordenaars voorin straks. Maar hij alleen moet een tekst alleen opzeggen;

…en men noemt Zijn Naam Vredevorst…” Vooral dat ‘Vredevorst’. Hoe kan hij dat nu zeggen. Een moordenaar die over vrede spreekt. Maarten voelt zich misselijk. Nu zullen ze samen nog een Psalm zingen en dan zijn ze aan de beurt.

Maar Maarten wordt misselijker en misselijker. Hij moet overgeven. Hij voelt het. En wat is het hier warm!

Vlug staat hij op en rent naar de deur. In de gang is het gelukkig koeler. Snel loopt hij naar de wc, maar ineens is hij niet meer zo misselijk meer. Maar hoe moet het nu verder? Hij kan het niet opzeggen. “Vredevorst” en hij is een moordenaar.

Hij zakt tegen de muur en slaat zijn handen voor zijn gezicht. Tussen zijn vingers door lopen de tranen. Ze druppen op het blauwe tapijt. Maarten hoort niet dat de deur weer is open gegaan. Naast hem staat moeder.

“Wat is er toch Maarten?” vraagt ze.

“Ik ben een moordenaar…” fluistert hij…

Sjef ligt op de enige bank in de woonwagen. Op zijn hoofd ligt een natte handdoek. Zijn moeder zit naast hem op een stoel.

“Moeten we de pliessie nie waarschuwe Kees?” zegt ze tegen Sjefs vader.

“Laat de pliessie hierbuiten. Ze komme toch nie as ut voor het kamp is.”

“En een dokter dan? Misschien heeft Sjef wel een hersenschudding.”

“Een dokter kenne we nie betale Truus, dat weet je.”

Vader wrijft in zijn handen. Als hij die jongens in zijn handen kreeg, dan waren ze niet mals. Met z’n vieren Sjef in elkaar timmeren. En waarom? Dat jong deed toch niemand kwaad? Vader probeert door de ruitjes naar buiten te kijken. Ze zijn beslagen. Trouwens, het is donker buiten. Morgen is het Kerst.

Hij kijkt naar moeder en ziet een traan over haar wang biggelen.

“Weet je Kees,” zo begint ze, “nu was het zo fijn. Eindelijk eens wat geld over. Konden we us gezellig met z’n drietjes krentenbrood ete morgen. En nu is hij beroofd. Onze lieve Sjef. Beroofd voor een kwartje. Weg gezellige kerst. Weg

kwartje.” Ze strijkt met haar hand door Sjefs haar. Haar ogen dwalen weg naar de kapstok en blijven hangen op de blauwe pet.

Dan veert ze ineens op. “Sjef, luister us naar je moeder. Wat zeiden die jongens ook alweer? Je zei toch dat ze zeiden; *jij met die blauwe pet, we pakken je terug voor Kees. Dit is de wraak voor Kees*. Dat zeiden ze toch?”

Sjef heeft zijn ogen nu open. “Ja, dat zeiden ze,” zegt hij zwak.

“Ik denk dat ik het weet,” gaat moeder verder. “Ik hoorde gisteren de moeder van Sjaak zeggen dat hij weer eens had gevochten met knullen uit het dorp. Hij had er eentje flink te grazen genomen. Zouden ze niet gedacht hebben dat jij Sjaak was? Sjaak heeft ook een blauwe pet, en hij is net zo groot als jij.”

Vader gromt tevreden. Dat zal het geweest zijn. En omdat Sjaak geslagen had, hebben zij nu geen krentenbrood. Het is dus eigenlijk de schuld van Sjaak.

Dat zal hij gelijk eens recht gaan zetten. Die Sjaak verdient een stevig pak rammel.

Vader staat op, schuift zijn stoel aan de kant en bonkt in de richting van de deur.

“‘k Ben zo terug,” roept hij nog. Dan doet hij de deur open.

Op dat moment priemt een fel licht naar binnen. Er klinkt gebrom van een motor. Plotseling is het stil. Dan floept ook het licht uit. Vader blijft stil staan in de deuropening. Er is een auto gestopt, ziet hij en uit de auto stappen verschillende mensen.

Daar zitten ze allemaal. In het huis van Maarten. Pieter, Mark, Koos en Maarten zitten allemaal op een stoel. Hun ouders zijn er ook allemaal. “Hoe nu verder?” zegt Maartens vader.

“Ik heb een auto,” zegt de vader van Pieter. “We gaan er heen. Dit moet vanavond nog goed komen.”

“Maar jullie nemen wat mee!” zegt moeder ineens. Ze loopt naar de keuken en begint in de kasten te rommelen. De jongens horen gekraak van papier. En geluid van blikjes. Even later verschijnt moeder in de deuropening met een tas

boodschappen. “Dat is voor de schrik” zegt ze. “Die jongen zal gerust nog leven anders hadden we het al lang gehoord.” Daar krijgen de jongens weer een beetje moed van. Misschien was het toch niet zó erg…
En zo zitten ze even later opgepropt in de grote auto van Pieters vader. De jongens zijn stil. Ze kijken door de ramen de donkere avond in. Ze rijden nu over het zandpad in de richting van het kamp. Kijk, daar is de eerste woonwagen al.

Pieters vader zet de auto aan de kant. Ze zien de deur van de woonwagen opengaan en in de deuropening staat een grote man. Hij knippert in het felle licht van de auto. Vlug zet Pieters vader het licht af. Dan stappen ze uit.

Het is vol in de woonwagen. Bomvol. Vijf vaders, een moeder en vijf jongens. De vader van Maarten heeft net heel het verhaal verteld van Maarten.

“Kijk meneer,” zegt hij, “en dat kon Maarten niet. Een moordenaar die een tekst uit de Bijbel op moet zeggen van de Vredevorst terwijl hij een moordenaar was. Begrijpt u?”

Sjefs vader knikt. En ook moeder Truus. Maar ze begrijpen er geen sikkepit van. Dat ziet de vader van Maarten ook wel. En dan voelt hij dat hij iets anders moet vertellen aan deze mensen. Wat nu Kerstfeest is. Wat nu écht Kerstfeest is. En dat doet Maartens vader. Dan vertelt hij in de volle woonwagen hoe het nu ook in de beestenstal van zijn hart een keer Kerstfeest geworden is. Heel eenvoudig vertelt hij en iedereen luistert.

Steeds knikken Sjefs vader en moeder, maar nu begrijpen ze het beter.

“Maar,” zegt Sjef, “waarom moesten jullie mij nu hebben? Ik ken jullie niet eens.”

Dan vertelt Maarten dat ze hem terug hadden willen pakken omdat hij Kees zo geslagen had. Dat hadden Sjefs vader en moeder al gedacht. De jongens hadden dus werkelijk de verkeerde gehad. Ze moesten Sjaak hebben. Sjaak met de blauwe pet had Kees geslagen, niet Sjef.

Nu kijken de vier jongens naar de grond. Ze hadden de verkeerde te pakken gehad.

“Geeft niet hoor,” probeert Sjef te zeggen. Maar door zijn opgezwollen lippen klinkt het heel raar. En daar schiet iedereen van in de lach. Ook Sjef…

Het is laat geworden. Het is al nacht! Ze moeten naar huis.

Ze geven Sjef allemaal een hand. Maarten als laatste.

“Sjef,” fluistert hij, “het spijt me. Wil je het me vergeven?”

“Vergeven!” zegt Sjef.

“Morgen kom ik even langs om te kijken hoe het met je gaat” zegt Maarten dan.

En daar wordt Sjef helemaal warm van vanbinnen. Die Maarten is zo’n kwaaie nog niet…

Sjef ligt in zijn bed. De hoofdpijn is een stuk minder nu. Hij denkt na. Gek, maar hij is helemaal niet kwaad meer op die jongens. Het hamert steeds in zijn hoofd: “…Vredevorst…” Dat moest die jongen, o ja, Maarten heette hij, opzeggen. En omdat dat in zijn hoofd zat, waren ze hier geweest. En daarom was het toch allemaal goed gekomen. En daarom hadden ze nu krentenbrood. Niet een, maar drie krentenbroden. En echte roomboter. Dat werd smullen morgen!

Maar, dat kwam door die Vredevorst. Sjef snapt het allemaal niet zo. Weet je, als Maarten morgen komt, moet hij dat eens vragen aan hem. Hoe dat nu precies zit. Vredevorst…

Niet veel later is Sjef in diepe slaap. Langzaam glijdt de natte doek van de blauwe bult op zijn voorhoofd. Op de koude woonwagenvloer blijft hij liggen. Er speelt een glimlach om de opgezwollen lippen. De lippen bewegen zich. En heel zachtjes fluistert hij “Vredevorst…”.

De man in de trein

Door: mevr. L. van Veen–Dijksman

"Dames en heren, wij naderen station Gouda". De stem van de conducteur galmt door de trein van Utrecht naar Rotterdam. Met knarsende remmen komt de trein tot stilstand. Sissend zwaaien de deuren open. Een opgewonden groep jongens en meisjes met dikke tassen onder hun arm, wringen zich een coupé in. Die is nog half leeg. Wat een bof! Lachend en pratend vallen ze neer op de banken, duwen elkaar, gillen en roepen.
Dikke Robert draait een raampje open en steekt zijn hoofd erdoor. Een ijzige wind waait naar binnen. Enkele reizigers beginnen te mopperen. Geen wonder, het is december en niet zulk fijn weer om een raampje open te zetten!
"Conducteur, we zijn er al hoor, u kunt gerust binnenkomen!" roept Robert. Hij wordt op zijn wenken bediend. Het fluitje van de conducteur snerpt al.
Op het allerlaatste moment komt er nog een man aanhollen. Zijn jas hangt los en zijn das fladdert over zijn schouders. Het koffertje in zijn hand botst op en neer tegen zijn benen van het harde lopen. "Wacht… even…!", roept hij de conducteur hijgend toe en meteen rent hij naar binnen. "Nou meneer, dat was op het nippertje" knikt de conducteur. De meneer kan geen antwoord geven, zo moe is hij. Zijn neus ziet nog rood van de kou. Dikke Robert heeft hem gezien. Hij ziet ook dat de man hun kant uitkomt.
"Jongens!", roept hij, "d'r komt een stoplicht in onze coupé en het licht staat op rood!" Grinnikend kijken de anderen over de rugleuning van de banken in de richting van de deur. Ja zeg, daar komt hij!
Nog napuffend komt de man er aan. Hij is er zich niet van bewust dat hij degene is die zoveel pret veroorzaakt. Vriendelijk knikt hij de jongelui toe. Naast Hennie is nog een plaatsje vrij, daar gaat de man zitten.
Hennie proest en giechelt. "Leuk vriendje heb je, Hen" zegt één van haar vriendinnen, schuin naar de man kijkend. De man hoort het wel, maar hij

reageert er niet op. Hij opent zijn koffertje en rommelt er wat in. Dan haalt hij er een krantje uit en begint te lezen.
De jongens en meisjes letten al niet meer op hem. Ze hebben het veel te druk om te gissen wat ze met het Kerstfeest krijgen. "Mijn moeder hangt de cadeautjes altijd in de kerstboom", zegt Leonard, "ik krijg, denk ik, een mountainbike". "Hangt ze die ook in de kerstboom?" giechelt Hennie. Iedereen gilt van de lach. Ook de man, stiekem achter zijn krantje, lacht stilletjes.
"Vervelende griet", moppert Leonard tegen Hennie, "meiden moeten hun mond houden". "Voor jou zeker", kat Hennie en ze steekt een lange tong uit.
"Hou die biefstuk maar bij je", zegt Leonard. Hij keurt Hennie geen blik meer waardig en gaat uit het raam zitten kijken.
Na een poosje is iedereen even uitgepraat. Leonard, die tegenover de man met zijn krantje zit, kijkt naar het krantje en probeert te lezen. Nee, dat lukt niet, de lettertjes zijn te klein. De man zit zo aandachtig te lezen, dat Leonard nieuwsgierig wordt. Zou het zo interessant zijn? Voorzichtig buigt hij zich voorover en loert naar de lettertjes. Ineens begint hij spottend te lachen.
"Jezus!" roept hij hard. Iedereen in de stille coupé schrikt op en kijkt verbaasd. Ook de andere jongelui. De man laat zijn krantje zakken en kijkt Leonard vriendelijk aan.
"Ken je Hem?", vraagt hij met een zachte stem. "Nou, nee", stottert Leonard, die zich helemaal niet lekker voelt. Wat er nu gebeurt, had hij helemaal niet verwacht. Hij had de man willen bespotten en belachelijk willen maken. En nu vraagt die man hem zomaar of hij Jezus kent!
"Als je Hem niet kent, waarom noem je dan Zijn Naam?", vraagt de man weer.
"Nou ja, zomaar", schokschoudert Leonard.
De man zwijgt en kijkt het kringetje van de jongens en de meisjes eens rond.
"Jij krijgt een mountainbike voor Kerst hè?", zegt hij tegen Leonard. "Heeft de Kerst daarom waarde voor jou?". "Natuurlijk", zegt dikke Robert opeens, "zo'n dure fiets, nou, dan is je Kerst weer goed toch?". "Jullie houden dus van waardevolle dingen", begrijpt de man. "Niet alleen met Kerst", zegt Hennie, "maar altijd want dan kun je lekker opscheppen". De man opent zijn koffertje, legt zijn krantje erin en haalt er iets anders uit. "Hee! ", roept Hennie verbaasd, "wat is dat voor een ding, meneer?".
Allemaal kijken ze naar het vreemde voorwerp in de handen van de man. Een ronde, zwarte steen. Lelijk en bobbelig. "Wat zou je hiervoor geven?", vraagt

de man. " 'n Dubbeltje!", roept Robert. "Zo'n lelijke steen?", zegt Leonard, "daar geef ik nog geen cent voor!". "Ik ook niet!", roept Hennie.
De man glimlacht en tot grote verbazing van de jongelui heeft hij ineens twee

helften in zijn handen! De steen is hol! "Oh..!", schreeuwt Leonard, "er zitten edelstenen in!". Allemaal verdringen ze zich voor de bank om maar iets te kunnen zien. Ja, in de holte van de steenhelften glinstert het van kleine roze steentjes.
"Wat zou je er nu voor geven?", glimlacht de man. "Nu ik het weet, wel honderdduizend gulden!", roept Leonard enthousiast.
"Wat een fopperij", Hennie kan er niet over uit, "aan de buitenkant zo lelijk dat je er niets voor geven wilt, maar aan de binnenkant prachtig en veel waard!".
"Ik heb een Boekje bij me waar ook zo over een Persoon gesproken wordt", zegt de man, "willen jullie het horen?". "Ja, ja!", roepen ze allemaal.
Weer duikt de man in zijn koffertje, diept er een zwart boekje uit op. "La 's kijken, meneer". Hennie kan nog net voorkomen dat Robert het Boekje uit de handen van de man trekt. "Niet zo 'brutaal, joh", bitst ze, "toe maar, meneer".
Langzaam slaat de man de blaadjes om. "Ah, hier is het", zegt hij en leest: "Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben".
De man kijkt op. "'k Begrijp er niks van", zucht Hennie. "Mag ik die steen even vasthouden meneer?". "Graag zelfs", zegt de man, "dan kan ik je precies uitleggen wat er met dat stukje bedoeld wordt".
"Heeft die steen dan wat met uw Boekje te maken, meneer?", vraagt Leonard.
"Luister maar", zegt de man. "Weten jullie nog wat je zei toen ik de steen aan de buitenkant liet zien?". "Dat we er geen cent aan zouden uitgeven, zo lelijk".
"O, nou begrijp ik het ineens!", roept Hennie, "die steen is lelijk en niks waard en die Man uit uw Boekje wil ook niemand hebben! Maar de steen is eigenlijk heel veel waard, alleen ziet niemand het!". "Juist", zegt de man, "met die Man uit mijn Boekje is het net zo".
En hij leest opnieuw: “Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk”.

"Dat zie je niet als je alleen maar kijkt en direct roept: Bah, lelijk, nee hoor, zo Iemand wil ik niet liefhebben! Maar als je Hem beter wilt leren kennen, begin je pas te zien Wij Hij echt is. Dan wordt Hij je meer waard dan je leven".
Na een doodse stilte vraagt Hennie zachtjes: "Wie is die Man Die zo lelijk schijnt maar toch zoveel waard is?".
"Jullie vriend heeft het al gezegd", zegt de man met een grote blijheid in zijn ogen; en hij slaat Leonard op de schouder.
"Jezus..?", zegt deze aarzelend. "Ja, m'n jongen, Jezus. Hij, de Zoon van God, wilde als een arm Kindje, waar niemand iets voor gaf, geboren worden op aarde. Daarom kunnen wij Kerstfeest vieren, het feest van Zijn geboorte. Och jongens, als je dan begint te begrijpen hoeveel Hij voor je betekenen wil, dan wil je ook niets anders meer dan Hem alleen dienen".
"Hoe kun je Hem dan leren kennen, meneer?", vraagt Hennie.
"Door dit Boekje te lezen, m'n kind, daar staat alles over Hem in". "Mag ik… mag ik…". O, Hennie durft het bijna niet te vragen, "mag ik dan zo'n Boekje van u hebben meneer?".
"Natuurlijk", roept de man.

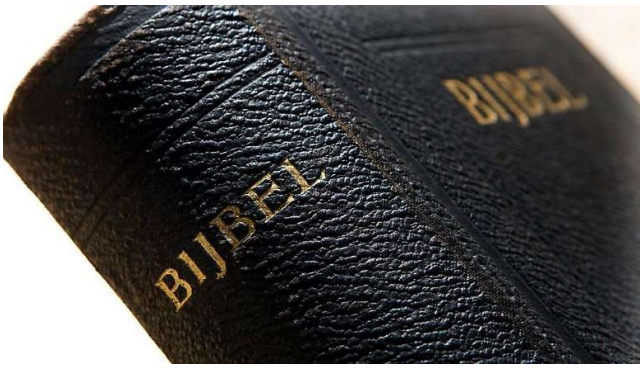

Opeens rollen er zomaar tranen uit zijn ogen. “Hier, neem mijn Bijbeltje maar, want zo heet het Boekje. En omdat ik zo blij ben dat je het wilt hebben, krijg je van mij ook die lelijke steen die toch zo mooi is! Dan kun je het ook aan je vader en moeder vertellen". Hennie wil wat zeggen, maar de trein bonkt over een wissel en ze rolt languit tussen de banken.
Leonard kijkt naar buiten. "We zijn er!", schreeuwt hij. Direct is het een gedrang van jewelste. De trein staat met een schok stil.
Hennie krabbelt moeizaam overeind, pakt haar tas. "Hier heb je het Bijbeltje en de steen", zegt de man, "wees er maar zuinig op". Hennie heeft geen tijd om te bedanken. Ze wordt mee geduwd tussen de mensen naar de uitgang. "Dag!", kan ze nog net schreeuwen. De man blijft nog even zitten, stil gelukkig voor zich uitkijkend.
Als hij thuiskomt, vertelt hij alles aan zijn vrouw. Samen danken ze de Heere voor deze wonderlijke ontmoeting in de trein.

's Avonds rinkelt de telefoon. Als de man opneemt, blijkt hij Hennies moeder aan de lijn te hebben. Ze vraagt of ze met Hennie en Leonard langs mag komen. Dat mag natuurlijk. Het wordt een wonderlijke avond. Hennies moeder vertelt dat Hennie thuis kwam en direct begon te vertellen over een man in de trein, een steen, een Boekje. "In het Boekje stond uw adres", zegt Hennies moeder. "Ik schrok toen ik het Boekje zag. Die Bijbel kende ik van vroeger, toen ik nog een meisje was zoals Hennie", en ineens begint ze te huilen.
"Mijn man en ik wilden niets van godsdienst weten, maar ik was er wel in opgevoed.
En nu is mijn man van me weggegaan en ben ik erg alleen. Dan ga je weer denken over vroeger. U weet er vast meer van meneer en daarom kom ik bij u. Ik ben zo blij dat Hennie u ontmoet heeft".
De man steekt zijn hand uit en grijpt die van Hennies moeder.
"Het is een wonder mevrouw. Ik ben dominee en ik zei pas nog tegen mijn vrouw dat het wel leek of God niet meer werkt. En nu ben ik beschaamd". Hij kijkt omhoog en zegt zachtjes: "Dank u, Heere".
Dan gaan ze met z'n allen om de tafel zitten en vertelt de predikant het Kerstevangelie. Daar had Hennies moeder om gevraagd.
Ze geeft de man ook het Bijbeltje terug.
"Hennie krijgt er één van me", zegt ze. Heel laat gaan ze weg en de man staart ze na. Hij mompelt iets.
"Wat zeg je?", vraagt zijn vrouw. "De steen schittert nog", herhaalt de man, "het liefdehart van God heeft Zich weer geopenbaard, de schittering van het offer van Zijn Zoon". Met deze woorden sluit hij de deur en daalt de stilte in en om het huis.